

Magyar Vendéglős- és Kávés-Ipar

A SZÁLLODÁS-, VENDÉGLŐS-, KORCSMÁROS- ÉS KÁVÉS-IPAR ÉRDEKEIT ELŐMOZDÍTÓ SZAKLAP.

A „Szállodások, Vendéglősök, Kávésok, Pincérek és Kávéssegédek Országos Nyugdíj-Egyesülete“ — A „Debreceni szab. kir. városi Szállodások, Vendéglősök, Kávésok és Korcsmárosok Ipartársulata“ — A „Nagyvárad Szállodások, Vendéglősök, Kávésok és Korcsmárosok Ipartársulata“ — Az „Ujvidéki Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Ipartársulata“ — A „Kassai Vendéglősök, Kávésok, Vendéglősök és Korcsmárosok Ipartársulata“ — A „Győri szab. kir. városi Vendéglősök, Italmérők és Kávésok Ipartársulata“ — A „Szatmár sz. kir. városi Vendéglősök, Kávésok és Pincérek Egyesülete“ — A „Pozsony szab. kir. városi Szállodások, Vendéglősök, Korcsmárosok és Kávésok Ipartársulata“ — A „Borsodmegyei Vendéglősök, Kávésok és Korcsmárosok Egyesülete“ — A „Pécs-Baranyai Vendéglősök Ipartársulata“ — A „Kiskunfélegyháza Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Ipartársulata“ — A „Budapesti Kávésipartársulat“ — A „Nógrádvármegyei Korcsmárosok és Italmérők Egyesülete“ — A „Budapesti Kávésok Szövetsége“ — A „Pozsonyi Pincér Önszegélyző és Menhely-Egylet“ — A „Nezsideri és Rajka-i járási Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Ipartársulata“ — A „Tata-Tóvárosi Szállodások, Vendéglősök, Kávésok és Korcsmárosok Ipartársulata“ — A „Magyar Szállodás és Vendéglős Munkaadók Egyesülete“ — A „Turócvármegyei Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Ipartársulata“

HIVATALOS LAPJA

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

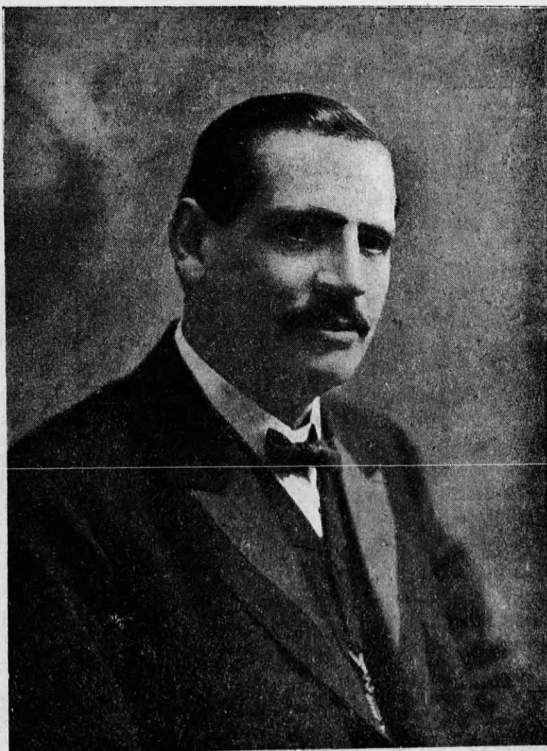
Megyed évre . . . 6 korona	Egész évre . . . 24 korona
Félévre . . . 12 korona	Egyes szám ára 2 korona

TELEFON: 117 61.

Megjelen
minden hó 1. és 15. napján.

Szerkesztette:
F. KISS LAJOS

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Szondy-utca 45—47.
Hirdetések fölvétele ugyanott.
Kéziratok nem adatnak vissza.

A MAGYAR VENDÉGLŐSÖK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGE.

A Budapesti Szállodások, Vendéglősök és Kereszmárosok Ipartársulata mély részvétellel tudatja, hogy szakcsajtójának lelkes munkatársa, sok éven át titkára

F. KISS LAJOS úr

a „Magyar Vendéglős és Kávés-Ipar“ szerkesztő-kiadója

folyó hó 8-án váratlanul jobblietre szenderült.

Megboldogult titkárunk hült tetemeit a rákos-keresztúri izr. temető halottsházából (vasárnap) folyó hó 12-én délelőtt 11 órakor kísérik utolsó útjára.

Nagy tehetséget, kiváló írói készséget egész életén át iparunknak áldozta s hervadhatatlan érdemeket szerzett a magyar vendéglős ipar fejlesztése körül.

Emlékét halás kegyelettel őrizzük meg!

Budapest, 1919. október 9-én.

1868—1919.

(F. Kiss Lajos emlékének.)

Két évszám. Köztük egy rövid, vízszintes vonás. Az első évszám — a kezdet, születés, a bölcső évszáma — rózsaszínnel kellene, hogy nyomva legyen; hiszen örömet hozott, napsugarat egy házba, derít egy családba: sok-sok reménnyel, bizakodással, szívesen és ébren szőtt álommal. A második — felejthetetlen két tizenkilences — mindenkép gyászos és fekete, minden magyarnak: a vég, a halál, a koporsó.

Ami közbül van, az az igénytelen, rövid fekete vonás, az a keskeny csik nyomdafesték: a két évszám közé eső rövid emberi élet, a benne lüktető forró vérrel, tüzes gondolattal, meleg szeretettel s ezekből fakadó ékes szóval, mely elhangzott szíven szóló ajkáról s megmaradt nekünk leirottan: F. Kiss Lajos életét jelenti.

A végére pontot tett a kérlelhetetlen halál, korán és váratlanul s ezt a pontot fájó szívvel írja le hivatlan tollam e papírra.

E hasábkövek, melyeken két évtizeden túl szolgálta a vendéglősség sok nehéz ügyét, osztotta kevés örömlünk, diadalunkat és hirdette sok-sok bajunkat, nehezen viselt gyászunkat, most őt magát kell méltatnunk, gyászolnunk, bucsuztatnunk.

F. Kiss Lajosnak e neve csak írói takarója volt. Fellner Gyulának nevezték, mint polgárt. E nevet kapta az életre szóló utravalóul, mikor megszületett, túl a Dunán, Pápan 1868-ban augusztus 18-án. Iskoláit ugyanott végezte a református főgimnáziumban s itt tett 1886-ban érettségi vizsgát. Bár az újságíráshoz vonzódását már akkoriban elárulta s az iskola önképző körén kívül a helyi lapok is szívesen adtak teret munkáinak, maturája után mégsem a göröngyösnek és bizonytalanak látszó újságírói pályának indult, hanem Pestre jöven az orvosegyetemre iratkozott. Medikus multját szívesen emlegette,

de sohasem érintette, miért lett hűtlen a gyógyítás és életmentés gyönyörű hivatásához, mely oly harmoniában állott volna meleg érzésével, szeretni tudó, minden jóhoz fogékony szívéhez. De hiszen erről kár is lett volna szavát vesztegetni. Erősebb volt benne az írás iránti vágy, tudta és érezte magában a tehetséget, mely ellenállhatatlanul vonzotta őt az újságírás melegen lüktető élete és mozgása felé, semhogy megmaradhatott volna pályáján, melyet talán kényszerűségből, külső befolyások, szülői vagy baráti rábeszélések hatása alatt választott. Már orvostanhallgató korában mint a „Vendéglős“ belső munkatársa szerzett magának érdemeket a vendéglősipar s barátokat az ipart űzők körében. 1892-ben végleg lemondott orvosi tanulmányainak folytatásáról s ez időtől kezdve egészen a szakirodalomnak élt. Néhány évig még Wagner mellett dolgozott, de ambícióját mind kevésbé elégítette ki az alárendelt szerep, melyet a magyar nyelvet csak fogatékosan beszélő öreg ur mellett betölthetett s 1898-ban Barta Bélával és Dr. Solti Ödönnel — két hozzá méltó és tehetséges és igaz emberrel — társulva megindította a „Magyar Vendéglős- és Kávés-Ipart“, melylyel nemcsak magának, de a magyar szakirodalomnak is nevet és becsületet szerzett. Ennek a lapnak élt. Ez a lap volt az ő gyermeke, ezen keresztül adta ki élete legnagyobb értékeit, ennek hasábjain írta leggyönyörűbb cikkeit, bölcs megfontolással, alapos közgazdasági és jogi tudással, a multnak ismeretével és megértésével, a jövő eshetőségeinek higgadt mérlegelésével s azzal az előre s jövőbelátással, mely csak a kiválasztottaké! Én, a dilettáns tollforgató, a pesti aszfalt gyermeke, de hogy is merném az ő szavának magyarságát, magyaros érzését méltatni. A szép és okos írásnak és beszédnek a művészet láttuk benne mi: kiknek kezébe a tollnál jobban illik az asztalkendő vagy a főzőkanál. Írásművészetét méltassa az, aki a tollnak hozzá hasonlóan hívatott forgatója; a medikus bonckésére emlékeztetően éles judiciumát, következetes, soha célját szem elől nem tévesztő okfejtését, polémiákban harcos készségét a jogász vagy újságíró társa. Mi vendéglősök becsültük és tiszteltük erényeit és tehetségét, az *embert*, a melegszívű, megértő barátot pedig szerettük és gyászoljuk, azt, aki megnyilatkozott benne a hétköznapi szürkeségében, fájdalmas napok fekete gyászában, ünnepek s örömek óráján, a zöld vagy fehér asztalnál egyaránt. Ha mint író s különösen mint szakíró kiválóan volt mondható, mint szónok kétségkívül ennél is nagyobb hírt érdemelt. Hatalmas alakja, férfias szépsége, — melyet utolsó éveinek sok nehéz testi és lelki szenvedése alig hervasztott, — hangjának mély zengése, de különösen előadásának utólrétegetlen közvetlensége, meggyőződésekének meleg és eleven ereje abban a kis s tehetségéhez mérten szűk körben, melynek megadatott, hogy beszélni hallja, mindig a komoly és niveaus szónokot látta benne, kinek mondanivalója is mindig értékes és súlyos volt.

Ha délcég férfi csengő hangon okosan beszél, bölcsök szavát ékes beszéddel idézi s toldja: gyönyörűséget okoz, melyért örökké halálával adós a megértő hallgató! Sokszor okozott sokaknak gyönyörű-

Megrendeléseknél kérjük tisztelt olvasóinkat mindig lapunkra hivatkozni.

seget írásával úgy, mint beszédével s éreznünk kell az értékkel, melyet veszítettünk: veszteségünk nagyságát, adósságunk súlyát.

*

A „Magyar Vendéglős és Kávés Ipar” — melyet 1907-ig mint a lap felelős szerkesztője, azóta mint tulajdonosa is szerkesztett, nemcsak a hazai szakirodalomnak egyik kirívó büszkesége lett, de a szállodai és vendéglői szakirodalom nemzetközi piacán is megállotta helyét s fűrgeségével, változatos és gazdag tartalmával, szakszerű cikkeivel úgy, mint egészséges humorral megírott tárcáival, iparunk történelmét tárgyaló szépirodalmi közleményeivel sok barát és olvasót szerzett magának az iparon kívül állók körében is. A háboru perze a lapot is erősen sújtotta. A folyton erősödő papirhiány, a számról-számra dráguló nyomdaköltség, az árukinálat következtében megfogyatkozott hirdetések, a lap kereteit mindinkább szűkebbre szorították s nem használták ki kellőképpen azt a nagy munkaerőt, melylyel szerkesztője rendelkezett. A háboru derekán nagy kedvvel és lelkesedéssel vállalkozott a „Budapesti szállodások, vendéglősök és kormcsárosok ipartársulata” s a „Vendéglősök Beszerző Csoportja R. T.” titkári teendőinek végzésére s ez állásaiban öregbítette azokat a nagy érdemeket, melyeket a magyar szállodás és vendéglősipar körül évtizedes erős hirlapirói munkájával szerzett. Odaadó munkatársát, bölcs tanácsadóját, lelkesítő buzdító katonáját veszté benne iparunk.

Az utóbbi hetekben a jövő terveit szövögettük. Ipartársulatunk közelgő félézázados jubileumát, az ipar 50 éves történetének, küzdelmeinek, harcainak a megírását kértük s vártuk tőle Milyen őszinte örömmel, milyen lelkes készséggel vállalkozott a neki kedves feladatra.

Alig két-három hét múlt el azóta s most már nem tervezget, nem lelkesedik, nem fárad! Pihen. Nyugszik. Csendesen. Egy örökkévalóságig!

*

Értéket mérni nehéz dolog ott, ahol kevés az érték és súlytalan. Így ezt a kegyeletteljes feladatot, melyre szomorú, de a szomorúsága mellett is kedves kötelesség érzésétől áthatva, vállalkozom s melynek teljesítésében őszinte fájdalom, mélységes gyász és igaz emberi sajnálkozás egyaránt meleg érzése kísér: az érték mérése és méltatása szempontjából könnyűnek mondhatom. De rendkívül nehéz munka várna rám, ha pontról-pontra, lépésről-lépésre akar-nám kisérni elhunyt barátunkat azon a nehéz küzdelmes uton, melyet éreztünk egy negyed évszázadon keresztül megtett. Minden kérdését, kívánságát, sérelmét iparunknak apróra ismerte, minden küzdelmünket velünk harcolta, minden intézményünket az alapítókkal együtt építette. Minden vívmányunkban, minden intézményünkben benne volt a keze, a feje munkája, a szívének a melege. Szakiskolánk, nyugdíjintézetünk, országos szövetségünk, beszerző csoportunk, — melyeknek fennállásuk óta titkára volt, — az 1902-ben tartott nemzetközi szállodás közgyűlés, a jánoshegyi kilátótorony, szóval ipartársulatunk minden intézménye, sikere, az Ő érdeme is.

*

Fájó, ha a szélvész kidönt egy sokat ígérő csemétét; fáj az is, ha vén, sokat termett fát tör derék, mely meghozta már a maga termését, mely az idők folyamán kivénhedt, meddővé vált; de a legfájdóbb — úgy érzem. — ha termő ereje teljében tépi ki az érő gyümölcstől terheset, abban a korban, a mikor nem kell már a zsebének szükséges karó s melynek öregségtől gyengült ágait nem kell még alátámasztani.

Termő fa dől ki, melynek sok termését élveztük, de melytől még sokat volt jogunk várni.

Döltében feltépte a földnek színet, melybe gyökerei nyultak: a hozzá közelállók meleg érzését.

*

Ha annál könnyebb a hant, minél súlyosabb az alatta nyugovónak emberi értéke — akkor F. Kiss Lajosnak könnyű lesz a föld!

Megérdemelte, hogy nyugta csendes, pihenése zavartalan legyen . . .

Gundel Károly.

F. Kiss Lajos temetése.

Október hó 12-én visszaadott az anyaföldnek F. Kiss Lajos, a Magyar Vendéglős és Kávésipar szerkesztője és kiadója, a vendéglői és kávéiparágának törhetetlen harcosa, nemestollu védője és ékesszavu szónóloja. Munkabírásanak és életerejének javakorában dőlt sirba, akkor, amikor az ismét nekilendülő szakiparnak a legnagyobb szüksége lett volna az ő bátor szókimondására, megértést hirdető írásaira, friss terveire, nagy agilitására és őnzetlen, ritka becsületeségére.

Végtisztességén impozánsan nyilatkozott meg az a mélységes és őszinte szeretet, amely F. Kiss Lajost övezte nemcsak a szakipar szűkebb köreiben, hanem a társadalom minden rétegében. Az új zsidó temető nagy ravatalos terme, amelyben az elhunyt teteme virágokkal dusan befödve feküdt, zsuflóság megtelt a szakipar képviselőivel, szakíró kollegáival és hűségese barátaival, akik néma megindultsággal állták körül az örökre távozóinak porhülyét.

Teljes lehetetlenség volna egyenként felsorolni mindazokat, akik a hideg októberi napon eljöttek, hogy F. Kiss Lajosnak utolsó Istenhózzád-ot mondjanak. Nagyon, nagyon sokan voltak és F. Kiss Lajos egész életének fénylő jelképei voltak azok a könnyek, amelyek minden résztvevőnek szemében csillogtak.

Tizenegy óraker kezdődött a szertartás. *Hevesi* Simon főrabbi magas szárnyalásu, szép beszédben bucsuztatta a halottat. Kiemelte, hogy Kiss Lajos ember volt, igazi ember, ékes mindazokkal az erényekkel, amelyekkel emberek megáldatnak. Nemes zive volt és szép gondolatokkal gazdag elméje. Azonfelül tehetsége ahhoz, hogy gondolatait írásban és szóban csillogó köntösbe öltöztesse. Becsületes ember volt, a szó legszűkebb értelmében, és odaadó, gyöngéd férj, hitvestársának hűségese oltalmazója, jó rokon és önfeláldozó barát.

A mély megilletődést keltett beszéd után, a kórus hangjai mellett, a koporsót a sirhoz vitték.

A nyitott sirnál Gundel Károly, a Budapesti szállodások, vendéglősök és kormcsárosok ipartársulatának elnöke, a következő beszédet mondotta:

A „Budapesti szállodások, vendéglősök és kormcsárosok ipartársulata” és a „Magyar Vendéglősök Országos Szövetsége” nevében jöttünk bucsuzni Tőled, nemesszívű, fényestollu, ékesszavu titkárunk, szerkesztőnk, derék, igaz és őnzetlen barátunk: F. Kiss Lajos!

Árván maradt tollad!

Árván az íróasztalod . . .

És üresen maradt egy hely a szívedben!

Befejeződdit egy élet! A végére értünk! Itt fekszik előttünk befejezetten, elvégeztet! Egy élet, amely a miénk,

egészen a miénk volt, minden értékével, erejével, szépségével, erényével, tehetségével.

A toll, melyet ez az immáron kihült kéz forgatott, nekünk, értünk, a mi céljainkért, a mi boldogulásunkért, a mi szebb és jobb jövőnkért szántott sok sok fekete barázdát, sok sok fehér iv papírra! A szív, mely im hidegen nyugszik egy örökkévalóságig mozdulatlanul az elporladó testben: értünk, a mi céljainkért dobogott, lelkesedett! Az agy, mely hidegre fagyott a kihült koponyacsont alatt, nekünk termelt, értünk gondolkodott!

Es mi szerénytelenek és hátalanok, még többet, még újabbat várunk s körtünk Tőle! Azt hittük, ezt lehet, ezt szabad tennünk, hogy ő a miénk, a miénk testének és lelkének minden ízével, minden gondolatával, egészen, feltétel nélkül, mind a végtelenségig! Azon a sokon felül és túl, amit nekünk adott, értünk tett, még többet, még más várhatunk tőle! Ő pedig készséges szeretettel teljesítette volna a kérésünket!

De im! A természet hatalmas erősebb volt nálunk! Erősebb az ő erős akarásánál, erősebb a mi óhajásunknál! Elvitte őt tőlünk: ereje teljében, tehetsége virágjában, váratlanul, hirtelenül, egy bucsuzó szó, egy bucsuzó kézszerítés nélkül.

Fájón sajtó szívvel, hálával túlterhelt érzéssel monduk Neked Isten hozzádot, szerkesztőnk, titkárnk, jó és igaz barátunk, F. Kiss Lajos, mielőtt elindulnál utolsó utadra. Megköszönjük Neked, hogy az voltál nekünk, ami voltál, hogy nekünk adtad azt, amid volt: a meleg szivedet, a ragyogó tehetségedet! Hadd mondjuk el azt most, e szomorú órában, itt, e szomorú helyen, amit szegyéltünk volna különösebb alkalom híján feketén és okosan ragyogó — immáron megtört fényű — szemembe mondani, hogy szeretünk, becsültünk, tiszteltünk s hogy hálásak vagyunk és maradunk Neked!

El kell menned közülünk a vajadásnak legkeserűbb, legkilátástalanabb, legnehezebb órájában, akkor, amikor a legbizakodóbb lelket is véresre tépi a kétség, örvény felé tereli a gondolkodás szülte kétségbeesés! Nem tudom: Téged sajnáljunk-e, aki eltávozol vagy magunkat, akik itt maradunk? Elmegy! El kell menned, mielőtt megláthatnád a renaissanceot, az új Magyarország nagy nekilendülését egy új ezredév nagy alkotó munkájának, melynek sikerében rendületlenül hittél bízunk!

De ne tépelődjünk!

Neked immár el kell menned, Neked, a harcosnak, most a legnehezebb küzdelem órájában s mi nem tartóztatunk, nem késleltetünk!

Fájó érzéssel kísérünk, siratunk!

Hitünkre mondjuk: igaz, jó és egész ember voltál.

Pihenj békében!

Hálánk s igaz szeretetünk kísért ide és itt marad sired felett!

Isten Veled!

A gyönyörű beszéd mély hatást keltett. Utána Losonczi Gusztáv, a Budapesti Kávés Ipartársulat és a Kávésok Szövetsége nevében vett búcsút az elhunytól. A következőket mondotta:

Mélyen megrendülve, szomorodott szívvel és könnyes szemekkel állok itt sired előtt felejthetetlen Lajos Barátom, akihez önzetlen tiszta barátság fűzött. Nekem jutott az a szomorú feladat, hogy a Budapesti Kávés Ipartársulat és Szövetség nevében kifejezést adjanak annak a nagy, pótolhatatlan veszteségnek és mélyen érzett fájdalomnak, mely bennünket elvesztésed által ért.

Egy borzalmas korszak letűnése után munkakedvvel tele és új eszmékkel felszerelve ismét a porondra léptél, hogy újra meglöbögtesd azt a zászlót, melyet gaz kezek porba suttottak és fennen hirdesd a nemzeti érzést, az ipari becsületet és erkölcsöt. Ekkor ragadott ki körünkből a kérelhetetlen halál.

Mélyen lesújtva éreztük ezt a nagy csapást. Három évtized küzdelmes munkáját hagytad itt, szellemi irányítója és szócsöve voltál iparunknak. Magas színvonalon álló szaklapodba, melynek nemcsak szerkesztője, kiadója, hanem lelke is voltál, bele öntötted gondolkodásod egyenességét és tisztaságát. Az ellentétek közepette is mindenkor megtaláltad az

arany középutat. Te voltál az, ki a szakajtónak mindenütt tisztelget szerzetél és ezzel az iparnak kimondhatatlan szolgálásokat tettél.

A Te puritán jellemed, önzetlenséggel párosult ritka becsületességed, mindenkinek szeretetét és tisztelgetést vivta ki. Egész férfi voltál, Lajos barátom.

Itt hagytad rajongásig szeretett hitvesedet, kinek mély bánatában szolgáljon vigaszul az a tudat, hogy a Mindenható akarata előtt mindnyájunknak meg kell hajolnunk és hogy mi mindannyian teljes szívvel osztozunk mélységes bánatában. A Budapesti Kávés Ipartársulat és Szövetség történetében kegyelettel fogjuk feljegyezni emlékedet.

Nyugodjál békében, legyen áldott emléked!

A szállodások, vendéglősök, kávéosok, pincérek és kávéosok országos nyugdíjgyesülete nevében Kővári Jenő beszélt.

Az Országos szállodások, vendéglősök, korcsmárosok, kávéosok, pincérek, kávéosok nyugdíjgyesületének nevében — ugymond — mondom neked utolsó Isten hozzádot. Nyitott sírodnál, ahol lelkünk olyan közel áll a nagy ismeretlenhez, ahol az elfogódott meggyőzött szív nem tud tetetni, ahol csak igaz szóra nyílnak a fájdalomtól reszkető ajkak, keserű bánattal szállók perbe a kegyetlen végzettel, hogy ilyen korán elrabolta Benned nyugdíjgyesületünknek lelkes, ügybuzgó harcosát. Ennek az Európában magában álló szakipari intézménynek Te voltál a fundamentum felépítésénél téglahező munkása, az épület emelkedésénél szigorú de gyönyörködő palléra, az elkészült épületnek műértő mérnöke, aki eszmédnek magasztosságával, tudásodnak kimeríthetetlen tárházával ennek a remek épületnek minden téglájára ráütötte a magad egyéni bélyegét. Jártál velünk vidéki korcsmák vándorútján, hogy ékezzölésod nyomán minél sürribben hulljanak a perselyekbe a rézgarasok. Írtál, lelkesítetted, vitatkoztál a kérelkedőkkel. És amikor végre, itt áll a remekműnek beillő másfél milliós intézmény, elmegy, itt hagysz bennünket örökre.

Mi nagyon sokat veszítettünk benned, Kiss Lajos, de ezerszeres a vesztesége azoknak az övezeknek és árvának, akik ennek az intézménynek már áldásos gyümölcseit élvezik.

Felejthetetlen drága barátunk, Kiss Lajos, Te nem haltál meg. Egyéniségednek, alkotó képességednek maradó soha nem muló emléket emeltél azzal a titáni munkával, amellyel a nyugdíjgyesületet megépíteni segítetted. Áldva legyen emlékezedet. Adjon neked a Mindenható az élet komoly és nehéz harcái után Örök pihenést! A mi felzaklatott szívünkbe pedig adjon békés hitet és megnyugvást.

Isten veled!

A Kiss Lajos modern gondolkodásához, lelkéhez és szívéhez közelálló barátok nevében Dr. Wéber Salamon búcsuzott a halottól.

Alig néhány napja, — mondotta — hogy örvendve közölted velem, hogy hat hónapi kényszerű télettség után végre újra dolgozni fogsz és ma itt állunk bánatos szívvel, könnyes szemekkel sired szélén, hogy örökre elbucsuzzunk földi maradványaidtól.

Munkakedved, munkabírásd teljében, váratlanul, idő előtt borult rád az éjféli, be kellett fejezned a munkát, kihullott a kezedből a kalapács, melylyel oly fáradhatatlanul, oly szorgalommal és buzgalommal dolgoztál, tollal és ékes szóvalással lelkesítve mindenkit mindén iránt, ami szép, jó és igaz.

Nagyon fogsz hiányozni körünkből. De mindnyájan, akik szeretünk, tiszteltünk és becsültünk, kegyelettel fogjuk megőrizni emlékedet, mert tudjuk, hogy tántoríthatatlan híve voltál az Eszmének és lelkiismeretesen teljesítettél kötelességedet.

A Te szűkebb családod, barátaid nevében búcsuzom Tőled. A Világegyetem nagy építómestere adjon Neked zavartalan nyugalmat és nekünk erőt ahhoz, hogy teljesíthessük kötelességünket!

A beszédek elhangzása után a koporsót leeresztették a sírba és a hantot elborították koszorúkkal, virágokkal. F. Kiss Lajos elpihent, de emléke él a munkában, amelyet végzett és a szívekben, ahová beférkőzött!

Megrendelésnél kérjük tisztelt olvasóinkat mindig lapunkra hivatkozni.

F. Kiss Lajos emlékére.

Irta: Reiner Mór, a Budapesti Kávésipartársulat elnöke.

Meghatottan veszem kezembe a tollat, hogy ugyanazon a helyen áldozzak emlékének, amely majdnem negyedszázadon keresztül az ő birodalma volt. Ő szokott e helyről hozzánk beszélni, — s most én szóljak itt róla? Ő intézte innen lelkesítő, buzdító szavait hozzánk, — s most én keseregjek az elmúlásáról? Ő küzdött innen fáradhatatlan buzgósággal a mi érdekeinkért, — s most én panaszojlam el, hogy harcos kezéből kiesett a fegyver?

Nehéz szívvel teszem meg, de egyben azzal a hálával és szeretettel, amelyet évtizedeken át ő küzdött és érdemelt ki magának.

Elköltözött barátunk F. Kiss Lajos, életének felét tanúlással töltötte, a másik felét szakadatlan munkában. Nem oda ért a pápai kollegiumból, ahová indult: az orvostudori pályára; őt is, mint annyi más, magával ragadta a toll varázsa: újságíró, író és szerkesztő lett. Nem a gazdagodás útját kereste, hanem a nevelés, buzdítás, haladás rögzőbb útja vonzotta. Vagyon és jólét helyett így csupán néhány gyorsan fonyadó babérszál jutott neki, de ez is csak az élete vége felé, jóformán csak a sírjára.

Ennek a lapnak, a Magyar vendéglősök és kávéosok lapjának már kezdetől fogva munkatársa volt, s tudása, agilitása, friss szelleme és buzgósága csakhamar az ő avatott kezébe összpontosította a vezetést. Szerkesztője és tulajdonosa lett ez újságnak. S egyuttal legbuzgóbb és leghozzáértőbb harcosa a vendéglős és kávéos iparnak. Ami újítás, haladás, fejlődés ebben az iparban negyedszázad óta feljegyezhető, — pedig senki se tagadhatja, hogy ezen a téren talán legszembetűnőbb volt a magyar főváros fejlődése, — abból F. Kiss Lajosé az oroszlátné, övé volt a munka, a fáradozás, a küzdelem. De soha sem az eredménnyel járó anyagi siker.

Életének ez egyik legjellemzőbb vonása. Amikor harcolni és küzdeni, fáradozni és munkálkodni kellett, mindig ott láttuk az első sorban. Tollal és kiváló ékesszólással, fényes szónoki tehetséggel viaskodott az ipar érdekeiért, de soha se láttuk ott, ahol a jótalmat osztogatták.

Gyakorlati, sajnos, néha tulygyakorlati voltak a mi iparunkban a bérharcolók. Ezekben a küzdelmekben szerettük meg igazán Kiss Lajos bajtársunkat, aki mindig úgy állt közöttünk, mint a pártos harcolók fölött lebegő igazság-szeretet.

Mindenkinek az igazáért egyenlően küzdött, s népszerűsége egy-egy nagy összecepas után nemcsak a munkaadók, de a munkások közt is egyképen gyarapodott. Mint a jó bíráló, vele is mind a két fél meg volt elégedve.

A komján szomorú hónapjaiban kiűtötték kezéből a tollat és szájából a betevő falatot. Lapja megszűnt, munkádkedve, elernyed, kedélye elborongó lett, egészsége megropant. Mint annyian ő is sóvárogva várta a megváltás óráját, hogy újabb munkával segíthessen építeni a romokon.

S most, amikor ismét hallanunk kellene buzdító, bátorító, lelkesítő szavát, — elnémult örökre. Nem látjuk többé jó, becsületes arcát, nem halljuk többé meleg, szép hangját, nem szoríthatjuk meg többé a mi javunkért küzdő hűséges kezét.

Hagyatéka nincs, de mégis hagyott reánk egy örökséget: az ő kedves szép emlékét. S mi ezt az emléket ápolni fogjuk igaz barátsággal hűséggel és szeretettel.

Emlékezés F. Kiss Lajosról.

Ugy beszéltük meg, hogy ő fogja rólam megírni azt, amit most én — nem tudok róla megírni, ő fogja rólam elmondani azt, amit én ott, a sírgödör szélén — nem tudtam elmondani.

A megállapodás, amelyet valamikor mosolyogva kötöttünk, megdőlt: Kiss Lajos megelőzött. Ott állottam hült teteme mellett és nem tudtam eleget tenni annak a váratlanul reám szakadt szomorú köteletségnek, hogy örökre elkészűnjek tőle. A fájdalom összeszorította torkomat és csak némán peregetek alá a könnyek arcomon . . .

Kiss Lajost még akkoriból ismertem, amikor a *Vendéglős* hasábjain írtá cikkeket. Meleg barátságunk azonban az ezredéves kiállítás évében kezdődött. Akkor mondtam el előadói beszédemet, amely ma is fenálló nyugdíjintézetünk megteremtését célozta; a beszéd után oda jött hozzám Kiss Lajos és így szólt: „Károly bátyám, nagyon nagy dologba vágdat a fejszédet. Kívánom, hogy terved meg is valósítsd, de nem hiszem, hogy menni fog, mert nagy itt az indolentia.“ Megráztam felém nyújtott kezét és azt feleltem neki: „Lajoskám, egy év múlva meg kell lenni a Nyugdíjintézet első közgyűlésének, amely hivatva lesz a megalakulást kimondani“. És elkezdtünk együtt dolgozni. A kezdet bizony drága jó elhunyt barátomnak adott igazat. Nagy volt az indolentia. De mi nem ismertünk csüggedést, hetenként háromszor tartottunk esti gyűléseket Solti Ödön lakásán; ott voltak Steuer Gyula, Mérei Dezső, Sztanoy Miklós, Kiss Lajos és az én kicsiségem. Mikor a nyugdíjintézet szabályzatát pontonként letárgyaltuk, Hauer Bercht kérték meg, hogy hívjon össze Debrecenbe kongresszusra, amelynek napirendjén ott legyen a nyugdíjintézet megalakulásának kimondása. Ez meg is történt és mi kimondottuk a megalakulást. A pénz úgy gyűlt az alapítók kezéből, mint mikor Kossuth Lajos szállította fel a nemzetet az adakozásra. Pár perc alatt összegyűlt 15 vagy 20000 korona. Ekkor szegény drága jó Kiss Lajos barátom odarohant hozzám és össze-vissza csókolott. Ettől a perctől fogva lettünk mi elváhatatlanok. Felismertük egymást. A minden szépért és jóért lelkesülő nemes barát sokakat szívébe zárt közülünk, hiszen őt is rajongásig szerette mindenki, de éreztem, hogy részemre egy egész külön rekesz jutott az ő nagy szívében. Lett légyen bármi baja, buja, bánata, rögtön felkeresett; tudta, hogy ha valaki, úgy én megértem az ő somoru poétikus lelkének panaszát. De mindig úgy jött, hogy félt, nem alkalmatlan-e, és ez a tulzolt szerénysége volt az, ami mindenki részéről biztosította számára az igaz megbecsülést és szeretetet. Rendkívüli tisztelettel és csodálattal volt eltelve Stadler, Glück és Gundel személye iránt. Nem egyszer hangoztatta, hogy mi lesz az ipartársulatból, ha ezek nem lesznek. Különös szeretettel csüggett a mi szintén felejthetetlen elnökünkön, Gundel Jánoson és épp oly tiszteletje volt fának, a fiatal, de rendkívül agilis elnökünknek. Azt el kell ismerni még ellenségeinek is — ha ugyan voltak — hogy éles elméjűsége, éles megfigyelő tehetsége, ritka szép előadói képessége, mind, mind úgy ki voltak fejlődve, hogy sokkal nagyobb pozícióit is éppen olyan jól tudott volna betölteni, mint azt, amelyet nálunk elég későn és sajnos, nagyon rövid ideig töltött be. Ma ott állunk behatolt sírja fölött és zokogunk, mert tudjuk, hogy sohasem fogjuk többé látni, tudjuk, hogy sohasem fogjuk többé ékes szónoklatait hallani.

Pozsony, Debrecen, Kassa, Temesvár, Szeged, Miskolc, Győr stb. intelligens szakközönsége még élénken fog emlékezni arra a fiatal újságíróra, akinek egy-egy felolvasását frenetikus tapsal jutalmazta. Mindezekben a városokban ő volt egyike azoknak, akik hozzájárultak az ország vendéglősei igazának elismeréséhez, az ő meggyőző szavai voltak azok, amelyek tiszteletet szereztek az ország vendéglőseinek nemcsak itt a fővárosban, hanem a távol vidéken is. Mi, akik őt szívünk egész melegevel szerettük, majd csak különféle alkalmakkor fogjuk megtudni, mit és kit vezettünk a mi drága F. Kiss Lajosunkban.

Bokros Károly,

a „Szállodások, Vendéglősök, Kávéosok, Pincészek és Kávéségek Országos Nyugdíj Egyesülete” elnöke.

Telefonbeszélgetés 1917. november 24-én éjjel.

Fél 11 órakor éjjel, felébreszt a telefoncsengő, megpetve veszem a kagylót a fülemhez ebben a szokatlan időben.

— Halló! Ki beszél?

— Szervusz, Károly, itt Kiss Lajos. Bocssás meg, hogy ilyen későn zavarlak, de egy igen fontos ügyben szeretnék veled értekezni, kedves Károly bátyám. Ugyanis a vendéglősök egy beszerző csoportot akarnak csinálni, mely ügyben már a tárgyalások nagyon előrehaladtak. De ehhez igénybe óhajtanánk venni a te szakértelmedet, kiterjedt üzleti látókörödöt.

— Hát kedves Lajos barátom! Ez a dolog már igazán komoly, ha te fél 11-kor éjjel akarsz tárgyalni a te megszokott kényelmes feláldozásával, a vendéglősök érdekeiért.

— Ez azért olyan sürgős, kedves Károlyom, mert a vállalat létesítésének óriási hordereje van a vendéglős ipar jelene és jövője szempontjából. És amikor én ezt úgy érzem, akkor az én fáradságom nem jöhet számításba, mert a kötelemségtudat parancsolja, hogy ennek az iparnak, mikor valami értékeset akar alkotni, éjjel-nappal szolgálatára legyek.

Ez jellemzi az én felejtethetlen F. Kiss Lajos barátomat.

Odaálltot férfiasan, a legbuzgóbb szolgálatkészséggel az ipari érdekeltségek megteremtéséhez és ha az ő kiváló munkájának hathatós segítsége mellett tető alá kerültek ezek a szép intézmények, ő szerényen félre állt, nem kért részt sem erkölcsi, sem anyagi jutalmazásból, csak jóleső érzéssel, büszke öntudattal nézte a vállalat virágzását.

Kedves jó barátom! Kiváló emberi tulajdonságaid, szeretreméltó egyéniséged sokáig fog emlékemben élni.

Brück Károly

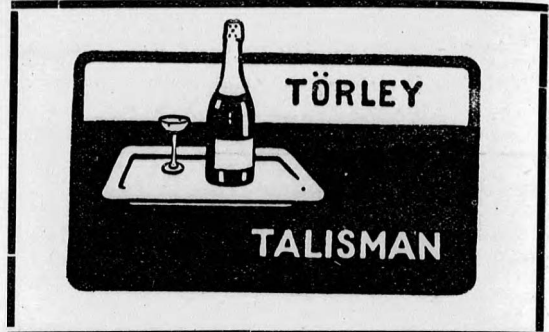
Vendéglősök Beszerző Csoportja rt.
igazgatója.

Köszönet-nyilvánítás.

Még sokkal frissebb és fájóbb a seb, amelyet rajtam szeretett férjem vértanúan elvesztése ejtett, semhogy külön külön megköszönni tudnám mindazoknak a részvételt, akik személyesen vagy írásban nyihitni igyekeztek nagy fájdalommat. Nagyon sokan voltak, akik jóleső részvétükkel felkerestek. Fogadják egyenként és összesen legmelegebb köszönetemet és igaz hálámát.

Budapest, 1919. október 31.

ö. F. Kiss Lajosné

Alapított 1820.

Alapított 1820.

Fanda Agoston és Zimmer Péter utóda

ZIMMER FERENC

HALÁSZMESTER

BUDAPEST.

Főüzlet: Központi vásárcsarnok.

Fióküzlet: V., József tér 13. szám.

Telefon József 48-84 és József 136-10

Interurban Telefon József 48-94.

Sürgőnycim: **ZIMMER halászmester Budapest**

**A „Balatoni Halászlé Részvénytársaság”
kizárólagos képviselője.**

Az egyedüli halkereskedő cég, mely az előkelő háztartásokban és éttermekben szükségelt összes halfajokat állandóan raktáron tartja.

Mayerhofer és Nemény Utódai Budapest, VI., Gyár-u. 20.

Telefon: 71-55.

Telefon: 71-55.

Kávéházi-, vendéglői-, konyhaberendezések,

:-: mindennemű használati eszközök. :-:

Kávéházi pótédénvek és fazyaltűstők.

Magyar Fémközpont beváltási helye.

A Magyar Vendéglős- és Kávés-Ipar előfizetőihez!

A Magyar Vendéglős- és Kávés-Ipar kiadója és szerkesztője meghalt. Hogy mije volt ő a magyar vendéglői és kávé iparnak, azt arra hivatott szakemberek írták meg és mondták el ama sirhant fölött, amelyben F. Kiss Lajos nyugszik. Mi, akik itt maradtunk, hogy elárvult tollát újból a kezünkbe vegyük, csak arra hivatkozhatunk, hogy XXII. évfolyamának befejezéséhez közeledő lapunk mindenkor kellő szakértelemmel, hűséges igyekezettel és őnzetlen odaadással szolgálta iparunkat. Minden eszmét, amelyet a szakiparra nézve kedvezőnek és előnyösnek vélt, szeretettel felkarolt, minden igaztalan váddal, amely iparunkat érte, bátran szembeszállt, minden eseményt, amely iparunkat érdekelte, híven feljegyzett és minden intézményt, amely iparunk érdekében működött, készséggel istápolta és támogatta. Becsületesen teljesített kötelességünkre és néhai szerkesztőnk, F. Kiss Lajos emlékére való hivatkozással, folytatni akarjuk ezt a munkát. Folytatni akarjuk, abban a szellemben, amely volt szerkesztőnknek oly sok jó barátot és lapunknak oly sok hűséges olvasót szerzett. Kérjük a vendéglői és kávéipar művelőit, támogassanak bennünket jó szívetten ebben a munkában olyképen, hogy lapunkra a jövőben is előfizetnek és közérdekű közleményeikkel felkeresnek.

A SZERKESZTŐSÉG.

Megrendeléseknél kérjük tisztelt olvasóinkat mindig lapunkra hivatkozni.

Esterházy

Gróf
Esterházy
Ferencz
uradalmi
pezsgőgyára
TATA

LAKODALMAS, (Demi sec) édes.
ÁLDOMÁS, (Sec) savanykás.
BILLIKOM, (Extra dry) száraz.
VIN NATURE.

Vezérképviselő és raktár: Grósz Bernát, Budapest [▼] Rudolfirakpart 8. Telefon 14-38.

MATTONI-FELE
GISSHÜBLER
természetes
égyvényes
SAVANYÚVIZ.

Legjobb asztali és üdítő ital.

Kitűnő hatásának bizonyult köhögésnél,
gégebajoknál, gyomor és hólyaghurutnál

Mattoni Henrik Karisbad és Budapest.

Mattoni
Henrik
BUDAPEST
Teréz körút
37.
Telefon :
21-43.

Iparsó

fagyalt, jegeskávé, hidegkészítmények elő-
állításánál a jég szózására, valamint hűtőké-
szülékekhez. Minden felvilágosítást és érte-
sítést szóbeli vagy írásbeli kérdézőkördésekre
díjmentesen nyújt

A Magyar Sójövedék Vezérügynöksége
Iparsósztály :
BUDAPEST, V., Váci-körút 32. Telefon 73-40.

Ungár-Horti és Tsa

szállodai, vendégloői és kávé-
házi adás-vételi

ügynökségi irodája

Budapest, VIII., József-körút
11. sz. : Telefon: József 26-32.

**Szakkabell transzakciók és
bankközlecsönök közvetítése.**

**PAPIRSZALVÉTA
kávéházi és éttermi**

a legolcsóbban beszerezhető

BERKOVITS KÁROLYNÉ

Hektograph sokszorosító éttermi, kávéházi cukrászpapír és
papírszalvéta raktára.

BUDAPEST, VII., SÍP-UTCA 4. TELEFON 106-07. SZ.

HORTZ VALÉR KÁROLY

Schamburg-Lippe herceg udvari pincészete.

Villány pezsgőgyár és borpince r. t. vezérképviselője
Rákospalota. Telefon: 31.

Az »Artesia« részvénytársaság**I L O N A****ÜDÍTŐ VIZE legyen mindennapi italod!**

Megrendelhető az »Artesia« R. T.-nál, Budapest,

TELEFON: József 92-26.

Szálloda, vendéglő

állami ingyenes közvetítő

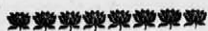
megkezdte működését

VIII., József-utca 33. sz. alatt

József-körút közvetlen közelében.

TELEFON: JÓZSEF 20-86
és JÓZSEF 53-88

Hivatalos órák reggel: 8-tól este 6-ig.

A
leggazdaságosabb
és leghatásosabb
erőfényforrás.
Áramfogyasztás
gyertya-
fényenként
csak 1/2 watt.

Legelőnyösebben pótolja az ivlámpát.
Kapható 600—3000 gyertyafényben.
Egyesült Izzólámpa és Villamossági R. T. Ujpest.

FIGYELJÜNK

HAZAI IPAR

Piatnik Nándor és fiai budapesti
magyar játékkártyagyár gyárt-
mányainak valódiságára.

HAZAI IPAR

VÉDJEJY.

VÉDJEJY.

Óvakodjunk
a rossz utánzásoktól.
Magyar játékkártyagyár
részvénytársaság.

Piatnik Nándor és fiai

Budapest, VII, Rottenbiller-u. 17.
Telefon: József 10—63. Alapított 1824

TRANSYLVANIA SEC

Louis François & Co.

BUDAFOK.

TELEFON: BUDAFOK 15. SZ.
Sürgönycim: François, Budafok.

HORS CONCURS.

16 elsőrendű kitüntetés.

FŐRAKTÁR:

BORHEGYI FERENC

TELEFON: 35—70.

BUDAPEST,

V. KER., GIZELLA-TÉR

VEZÉR-
KÉPVISELŐSÉG: RUDA és BLOCHMANN UTÓDAI
BUDAPEST, AKADEMIA-UTCA 16. — TELEFON: 36—66.

Schaumburg Lippe herceg

udvari pincészete, a Villányi pezsgőgyár és borpince részv.-társ.
elsőrendű országszerte bevezetett palack-borai mellett megkez-
dette kiváló minőségű régi pezsgőskészletének forgalomba hozatalát.

Megrendeléseket gyűjtő-
irodája: Budapest, IV.,
Váci-utca (Piaristák-pa-
lotaja) a Magyar-Agrár-
és Járcaékbank R.-T.
fiókja. — Központi iro-
da: Budapest, V. ker.,
Nádor-utca 16. szám.

COGNAC

CZUBA DUROZIER & Cie
FRANCIA COGNAC-GYÁR PROMONTOR
Alapított 1884.

A Pilseni Polgári Serfőző „Pilseni ősforrás“ a Müncheneri Paulauner Sörfőző Részvény-Társaság Salvátorsörgyár

magyarországi kizáró-
lagos vezérképviselete

MEZEY és TSA

BUDAPEST, IX. ker., Ranolder-utca 4. szám.

Telefonszám: József 24—61.

Ajánljuk következő világhírű sörünket úgy hordóban, mint palackban
„Pilseni Ősforrás sör“ a Pilseni polgári Serfőzőből, alapított 1842.
„Müncheneri Paulauner sör“ a Müncheneri Paulauner sörfőző Salvátorsör-
gyárból kapható egész éven át „Salvator Sör“ a Müncheneri Paulauner
sörfőző Salvátorsörgyárból, kizárólag csakis március havában kapható.

TRADE MARK

VEDJEJY

BORHEGYI F. BORKERESKEDÉS

Budapest, V., Gizella-tér 4. (Saját ház.)
Pincék: Budafokon és V., Gizella-tér 4.
Telefon: 35—79. Fióküzlet: V., Egyetem-
utca 2. TELEFONSZÁM 10—50.

Borhegyi bor

Ajánlja a legjobb: francia és magyar pezsgőket, cognacot és
likőröket gyári áron. Belföldi borait az első hírneves bor-
termelőktől a legjutányosabb áron szolgáltatja. Vidéki meg-
rendeléseket gyorsan és pontosan teljesítenek.